

Dovolite, da nanizam nekaj utrinkov svojih osebnih doživljajev s prof. Kajetanom Gantarjem, ki pa so seveda povezani tudi z življenjem našega društva.

Poleg izjemnih umskih sposobnosti, ki so rodile njegov veličastni opus, so prof. Kajetana Gantarja odlikovale še poštenost, plemenitost, človekoljubnost, duhovitost, odprtost, zgovornost in še kaj.

Spoznal sem ga leta 1966, ko sem prišel na Filozofsko fakulteto v Ljubljani študirat romanistiko, a s tem pri njem, takrat še asistentu, tudi obvezno latinščino. Njegove učne ure hranim v prijetnem spominu, še danes se mi zdijo neprecenljive, kajti znal jih je popestriti in začiniti z raznimi anekdotami, posebnimi citati, zgodovinskimi vsebinami, a tudi šalami.

Ko sem kasneje, leta 1978, postal član Društva slovenskih književnih prevajalcev, mi je bilo v čast in veselje, da sem svojemu cenjenemu profesorju postal prevajalski kolega, da sem lahko z njim kramljaj o tem in onem. Iz tega obdobja mi ostajajo v spominu predvsem njegova delavnost, zagnanost in predanost društvu. Poleg tega, da je bil dejaven predsednik (1983–1985) in častni član našega društva (2003), je bil prav gotovo tudi njegov spiritus agens. Nepozabni so njegovi govori ob raznih obletnicah, podelitvah nagrad in podobno. Govoril je blago, tekoče, toda zanosno, večkrat teatralno, prav po vzoru Demostena in Cicerona. Včasih smo ga morali celo ustavljati in prekinjati, čeprav ga je bilo vedno užitek poslušati.

23. aprila 2019 smo na Ptujju slovesno proslavljali obletnico službovanja Antona Sovreta na tamkajšnji klasični gimnaziji in Kajetan Gantar, ki je bil v letih 1954–1956, po odsluženem vojaškem roku, tudi sam profesor na tej gimnaziji, je bil osrednja osebnost večera. Spet je navdušeno pripovedoval, tokrat o svojem nekdanjem učitelju Antonu Sovretu in med drugim zanosno in teatralno v stari grščini recitiral odlomek iz Odiseje, tako zanosno, da se nam je že zdelo, da bomo odšli domov šele v zgodnjih jutranjih urah.

Po končanem ptujskem večeru sva ga z ženo pospremila do hotela, oddaljenega kak kilometer. Bil je deževen večer, a ko smo prispeli, smo pred hotelskim vhodom kljub pozni uri še kar naprej kramljali pod dežniki. Kajetan Gantar je bil pač človek tudi neverjetnih fizičnih zmogljivosti.

Nekajkrat me je obiskal na mojem domu, kar mi je bilo seveda v čast in veselje. Ob teh priložnostih se je odprl in govoril o svojih dijaških in študentskih letih, da sem zaslutil in občutil dragoceno patino preteklosti.

Zaradi svojih zaslug je bil v društvu deležen naših pozornosti in zato smo s slovesnimi večeri na sedežu društva na Tomšičevi 12 družno proslavljali njegove okrogle obletnice: 70-letnico, 80-letnico in 90-letnico. No, slednjo smo lahko zaradi pandemije priredili šele letošnjega 11. maja, ko je bil on že dolgo v 92. letu. Proslavili smo jo skupaj s Prešernovo nagrado, pozno, toda dostojno, a tudi z velikim olajšanjem. Večer je mojstrsko zrežiral in izvedel njegov kolega dr. Matej Hriberšek.

V družabnem delu večera, ozaljšanim s torto, obogateno s Horacijevimi verzi, sva dolgo kramljala in pri tem mi je zaupal, da je imel težave s srcem, toda da so jih zdravniki z manjšim posegom uspešno odpravili. Njegove besede so mi zvenele optimistično in pomirjujoče.

1. junija pa mi je poslal pismo, ki je bilo verjetno zadnji stik z našim društvom, kajti potem je že čez 15 dni preminil. S pismom se mi je zahvalil za poslano revijo *Na fronti*, revijo, specializirano za zgodovino prve svetovne vojne, za katero sem napisal članek o petih bratih Sovrè v prvi svetovni vojni. Članek o doslej manj znani in slabo raziskani vojaški poti Antona Sovreta in njegovih bratov ga je živo zanimal. Prebral je tudi vse druge članke, jih ocenil in se o reviji pohvalno izrazil. Na koncu pisma je še zapisal: »Dragi Vinko, dobro se drži, še kaj napiši, in upam, da se še kdaj vidiva.« Te zadnje besede so se mi zazdele nekako zlovešče, a moje slutnje so se žal prekmalu pokazale kot upravičene.

Prof. Kajetana Gantarja bom ohranil v lepem, prijetnem spominu. Dragi Kajetan, hvala ti za vse lepe, svetle trenutke, počivaj v miru! Sorodnikom moje iskreno sožalje.

Vinko Avsenak